

Необхідно помітити, що виконання рішень про відібрання дитини окремо регламентується статтею 64 закону «Про виконавче провадження». Однак, також виконання таких рішень ґрунтується на виконанні норм інших кодексів та конвенцій, а саме:

Статті 9 Конвенції Організації Об'єднаних Націй про права дитини, 1989 рік, (Конвенцію ратифіковано Постановою Верховної Ради Української РСР № 789-ХІІ від 27 лютого 1991 року) гарантує, що дитина не розлучається з батьками всупереч їх бажанню, за винятком випадків, коли компетентні органи визначають, що таке необхідне в якнайкращих інтересах дитини. Таке визначення може бути необхідним у тому чи іншому випадку, наприклад, коли батьки жорстоко поведуться з дитиною або не піклуються про неї, або коли батьки проживають окремо і необхідно прийняти рішення щодо місця проживання дитини.

Статті 161 Сімейного кодексу України, якщо мати та батько, які проживають окремо, не дійшли згоди щодо того, з ким із них буде проживати малолітня дитина, спір між ними може вирішуватися органом опіки та піклування або судом. При цьому, якщо орган опіки та піклування або суд визнав, що жоден із батьків не може створити дитині належних умов для виховання та розвитку, на вимогу баби, діда або інших родичів, залучених до участі у справі, дитина може бути передана комусь із них. Якщо дитина не може бути передана жодній із цих осіб, суд на вимогу органу опіки та піклування може постановити рішення про відібрання дитини від особи, з якою вона проживає і передання її для опікування органу опіки та піклування.

Статті 162 Сімейного кодексу України визначено, що якщо один з батьків або інша особа самочинно, без згоди другого з батьків чи інших осіб, з якими на підставі закону або рішення суду проживала малолітня дитина, або дитячого закладу (установи), в якому за рішенням органу опіки та піклування або суду проживала дитина, змінить її місце проживання, у тому числі способом її викрадення, суд за позовом заінтересованої особи має право негайно постановити рішення про відібрання дитини та повернення її за попереднім місцем проживання.

Примусове виконання рішень здійснюється на основі рішення суду органами державної виконавчої служби. Під час примусового виконання рішення суду про відібрання дитини обов'язковою умовою для проведення виконавчих дій є присутність особи, якій дитина передається на виховання, та представників органів опіки та піклування.

У випадках, коли боржник не виконує рішення суду, застосовуються процедури примусового виконання рішення суду.

У випадку, якщо відсутні відомості про місце проживання, перебування чи місцезнаходження боржника — фізичної особи, а також дитини за виконавчими документами про відібрання дитини державний виконавець звертається до суду з поданням про винесення ухвали про розшук боржника або дитини.

У разі якщо боржник перешкоджає виконанню рішення про відібрання дитини, до нього застосовуються заходи, передбачені законом.

Варто зауважити, що виконання таких рішень – дуже делікатна сфера роботи державної виконавчої служби, і кожний співробітник враховує інтереси дитини та береже її емоції.